

Editorial

Una missiva de deslleialtat

Si fa uns dies l'oposició és queixava de la mala imatge que, segons ella, el cap de Govern havia projectat d'Andorra a ESADE, ara l'oposició minoritària, la d'ApC, s'erigeix en paladina de la política exterior andorrana i fa arribar una missiva apocalíptica sobre el grau de suport parlamentari a l'acord monetari amb la Unió Europea. És de suposar la cara d'estranyesa del comissari **Olli Rehn** en llegir la carta d'**Eusebi Nomen**, en la qual explica el perill d'una crisi institucional per aquesta negociació que no té el suport parlamentari necessari, se-

gons assegura ApC.

La política exterior correspon al Govern, d'això no hi ha cap dubte, i aquí entra la lleialtat institucional per dirimir els conflictes polítics dins de les pròpies institucions, sense la necessitat de recórrer a un dirigent europeu que té com a principal manament defensar els interessos que emanen de Brussel·les.

De la mateixa manera que vam criticar des d'aquest espai el desplaçament de **Jaume Bartumeu** i **Òscar Ribas** a Madrid durant el Govern **Forné** (que vam qualificar d'intromissió), ara és obligat fer-ho amb l'actuació d'ApC que, recordem-

m'ho, només té tres consellers generals i que va necessitar d'un conseller socialdemòcrata per poder constituir-se com a Grup Mixt, un suport que segurament ara des del PS deuen lamentar. I és que a més **Nomen** s'autoproclama portaveu de tota l'oposició en prejudicar la postura d'una Coalició Reformista que ni tan sols va respondre a l'ofe-

¿QUINA AUTORITAT TÉ UN GRUP DE TRES CONSELLERS PER ACUDIR A LA UE?

riment d'ApC de signar conjuntament la carta transmesa al comissari europeu. El cap de Govern s'ha donat compte de l'error inicial i ha doblat els esforços per fer arribar informació als agents econòmics i a la

ciutadania en relació a l'acord monetari, mentre paral·lelament ApC transmet un «missatge apocalíptic» (segons paraules d'ahir del portaveu del Govern, **Bruno Bartolomé**) a Europa amb l'excusa de que serveixi per rentar la imatge i no quedar com els dolents davant Brussel·les si no es ratifica l'acord al Consell General.

Surrealisme pur, que curiosament surt a la llum pública quan la mateixa banca (la que mes té a jugar-se) fugi d'alarmismes i confia en què el Govern està negociant tenint en compte els interessos del país en general i del sector bancari en particular.

Els interessos partidistes i electoralistes formen part de la peculiaritat política, però hi ha fronteres que no s'haurien de traspasar mai, i en aquest cas ApC ha acudit a Brussel·les tot sabent que ningú de la UE vindrà a solucionar les picabaralles internes. ¿Pur protagonisme?

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes exposen postures personals.*